

Axell erbjuder yrkesutbildning för ungdomar och vuxna samt folkhögskoleutbildning på nio orter från Kristine-stad i nordväst till Lovisa i sydost.

Till vår djur- och naturbruksenhet i Kimito söker vi fr.o.m. 1.8.2010:

EN LÄRARE I SMÅDJURSSKÖTSEL EN RIDLÄRARE TILL RIDSTALLET PEGASUS

Bekanta dig närmare med de lediganslagna befattningarna på vår hemsida www.axell.fi. Ansökningarna riktas till Axell, Brusaby, Brusabyvägen 2, 25700 Kimito senast den 30.4.2010. Enhetschef Anders Vahloho ger mer information per telefon 044-7397276 (jellermiddagar mellan kl. 15-16).

Ylä-Savon ammattiopistossa ensi syksynä alkava luonnonvara-alan aikuiskoulutusta

Kengitykseppä ammattitutkinto

1.8.2010-31.12.2011

Hinta 550 €, hinta sis. opetuksen ja tutkintomaksun 50,50€.

Kysy lisää! Tuovi Huttunen p. 0400 793 135, tuovi.huttunen@ysao.fi

Hevostenvalmentajan ammattitutkinto

1.8.2010-30.11.2011

Hinta 250,50 €, hinta sis. opetuksen ja tutkintomaksun 50,50€.

Kysy lisää! Tiina Kajanus, p. 0400 792 812, tiina.kajanus@ysao.fi

Ratsastuskenopettajan ammattitutkinto

2.8.2010 - 30.12.2011

Hinta 450,50 €, hinta sis. opetuksen ja tutkintomaksun 50,50€.

Kysy lisää! Tiina Kajanus, p. 0400 792 812, tiina.kajanus@ysao.fi

Tallimestarin erikoisammattitutkinto

1.8.2010 - 30.11.2011

Hinta 250,50 €, hinta sis. opetuksen ja tutkintomaksun 50,50€.

Kysy lisää! Sari Karvali, p. 0400 792 801, sari.karvali@ysao.fi

www.ysao.fi

HAE NYT!

Haku päättyy 30.4.2010.

Lisätietoja koulutuksista ja hakumahdollisuudesta netissä osoitteessa: www.ysao.fi/koulutuskalenteri

Osaavissa käsissä tulevaisuus

Ylä-Savon ammattiopisto
Hingunniemi

Hingunniementie 98,
Kiuruvesi
P. (017) 272 5911

Ruunalla on helpompaa

... sekä hevosen, että omistajan elämä muuttuu yksinkertaisemmaksi

Näihin aikoihin tulee monelle orivarsan omistajalle mieleen "entä jos tämän ruunaisi?"

Kolmivuotiaat ovat juuri nyt pahimmillaan ja niiden käsittelijät ihmeessä pystyvät kevätauringon myötä pystyvänsä purevan riidensa kanssa. Syyinä on orin hormonitoiminta.

Ruunauksessa eli kastraatiassa oriilla poistetaan kivekset lisäseksineen ja rauhasineen, jonka seurauksena orin hormonitoiminta laantuu. Tästä on seurauksena hevosen kaikinpuoleinen rauhoittuminen.

Urospuolisia kotieläimiä on kastroitu kautta aikojen siksi, että oriden, sonnien ja karjujen pitäminen ei ole käytännöllistä.

Sitosisäilimet ovat erikseen ja niiden kanssa hyväksytään tietyt käytännön elämän hankaluudet.

Eikä nyt ole kyse niistä tarinan tuntemista, ihmisille tunnetuista vaarallisista sitosisäilimistä, joita on pystytty pitämään vain tarhoissa. Ne on laskettu tallista ulos keväällä ja otettu sisälle syksyllä. Astutus on tapahtunut laskemalla tamma laitumelle ja pyydystämällä se toimituksen jälkeen koskematta oriseen.

Oriin elämä yksinäistä

Oriin pitäminen on yksinkertaisesti hankalaa. Myös oriin itsensä kannalta. Vaikka ori olisi siivokin, ei se yleensä pääse muiden seuraksi tarhaan.

"90 prosenttia hevostista kannattaa ja on suotavaa runata", forsalaainen eläinlääkäri Erkki Luikko tuumaa.

Ruunaus sinänsä on yksinkertainen operaatio.

Ensin pitää varmistua, että molemmat kivekset ovat paikoillaan.

Hevossella kivekset laskeutuvat vasta syntymän jälkeen.

"Yhdellä kymmenestä on tässä suhteessa toivottavaa, varsinkin varsilla", Luikko toteaa.

"Jos kives ei ole laskeutunut paikalleen, vaan on syyssä tai toisesta jäänyt vatsanteloon, tilaa kutsutaan kryptorkisiksi.

Monorkismissa toinen kives puuttuu kokonaan. Anorkidismi on harvinaisen tila, jossa kiveksiä ei ole lainkaan.

Seuraavaksi on varmistuttava, että nivuset ovat kyllin pienet: "Jos tuntuu, että kolme-neljä sormea mahtuu, tarvitaan leikkauksella."

Väljä nivuskanava on erityisesti tiettyjen suomenhevossukujen vaiva. Kahden viime vuoden aikana Luikko on nähty kaksi tällaista suomenhevosta.

Viime talvena Luikon eteen tosin osui lämminverinen ravuri, jolla nivusaukosta mahtui koko käsi. Tällä orilla oli lukuisia muitakin kasvuhäiriöitä.

Muuttaman minuutin leikkaus

Itse leikkaus on yhtä kuin siemenjohtimien katkaisu ja kivesten kuoriminen ulos pusseistaan. Myös lisäkivekset ja (ulkouretraali)rauhaset poistetaan.

Muuttaman minuutin operaatio kaikkiaan.

Ruunaus voidaan tehdä muutamalla eri tavalla, jotka eroavat toisistaan käytännössä siinä, kaadetaanko hevonen vai ei ja siinä, tikaataanko haava vai ei.

Ruunaus voidaan tehdä avoimesti (ilman tikkejä) tai suljetusti (tikit tai laser). Nimensä mukaisesti avoimesta ruunauksesta haava jää auki ja suljettussa tavassa se suljetaan.

Yleisin tapa on perinteinen suljettu leikkaus klinikalla, jossa hevonen kaadetaan ja nukutetaan.

Myös laserleikkaus yleistyy tänä päivänä. Tässä leikkaustavassa haava-alue suljetaan sterilisillä laserin avulla. Haava-alue ei tällöin vaadi jälkioitoa.

Ruunaus voidaan tehdä myös "kevytmarkoisissa" (sedaatio ja analgesia), hevosen seisoessa. Tämä on Luikon metodi. Siksin, että Luikolla ei ole kaatokarsinaa.

"Ruunaus avoimesti, eli ilman tikkejä, seisovalla. Kevyt rauhoitus ja puudutus. Mahdollisimman suuret haavat, jotka valuvat tehokkaasti puhtaaksi", Luikko kuvailee.

Kysymyksen eikö tikkejä tarvita Luikko vastaa toteamalla "ei", ja lisäämällä, että tikit eivät estä pahinta mahdollista komplikaatiota sellaisen ollessa tulolla.

Luikon työskentelylle on ominaista, että haavapuriittimet jätetään suhteellisen pitkäksi aikaa paikoilleen, muutamaksi minuutiksi, jolloin verenvuoto tyrehtyy. Kanava-alue turpoo umpeen."

Kriittinen aika on noin yksi vuorokausi, joka aika hevonen on pidettävä koko lailla aloillaan. Ei ole suotavaa, että se tekisi akkinäisiä, rajuja liikkeitä, jotka voivat johtaa leikkausalueen aukeamiseen.

Vuorokauden jälkeen kevyt liikutus valjaissa on paikallaan. Kevyt siksi, että haava-alue on vielä sulkeutumassa. Valjaissa -eikä esimerkiksi kävelykoneessa tai tarhasa-siksi, että hevonen liikkeellä on helpompi kontrolloida.

Liikuttaminen on kuitenkin tärkeää haava-alueen turpoamisen estämiseksi.

Jälkihoito leikkauksen mukaan

Avoin leikkaus vaatii jälkihoitoa kotona.

Jälkihoito on vedellä letkuttelua ja haavojen pitämistä auki käsin.

Antaako hevonen koskea kipeälle alueelle?

"Haaleata vettä laske samalla sinne, niin se on helpompaa", Luikko neuvoo.

Luikko antaa "kenttäkirurgiaolosuhteissa" käytännössä hevosselle aina penisiliinikuurin.

"Tapauskohtaisesti joko kerta-pistoksena tai jossain tapauksissa lisäksi kotiin mukaan."

Komplikaatiot melko harvinaisia

Komplikaatiot ovat suhteellisen harvinaisia, jos leikkausalueen turvosta ei pidetä sellaisena.

Käytännössä leikkausalue tulee lähes aina ja turpoo hieman.

Riittävä kävelyttäminen ja suihkuttelu pitää turvotuksen aisoissa. Tässä yhteydessä Luikko muistelee erästä berliiniläistapusta, jossa ruunattiin yliopistolla ori. Ori jäi

jälkihoitoon yliopiston klinikalle ja palasi sitten omistajalleen treeniin. Haavan turvotus pysyi sitkeäksi.

Puolen vuodon kuluttua omistaja toi hevosen takaisin. Hän ihmetteli, kun teltähdus ei laskenut eikä hevonen ruvennut juoksemaan. Paljasti, että eläinlääkäriopiskelijat olivat tehneet ahkerasti "haavavälittäjä"-kukin omalla hoitovuorollaan läsnäneet haavaan sideharsonauhaa niin, että Luikko sai vetäistä utes uolo kaikkiaan parisenkymmentä metriä.

Pahin mahdollinen komplikaatio on että suolet valahtavat leikkauks-haavasta ulos.

"Jotain pieniä retaleita haavasta voi pikistää, eikä se häiritse mitään, mutta suolten kanssa on huonompi juttu. Yleensäkin niiden kanssa on niin, että jos ne alkavat jostakin pienestä aukosta tunkea ulos, ne tulevat melkein päkkinä vaikka niitä kuinka yrittäisi estää."

Myös vatsakalvon kuuluva vatsapaita saattaa työntyä leikkauks-haavaan. Se näyttäjä rypälemaisel-tä pakettilla.

Hevonen voi olla kivulias, tai sitten ei, mutta tällaisessa tilanteessa on luonnollisesti otettava välittömästi yhteys eläinlääkäriin.

Tilanne on ikävä, sillä hevonen on hyvin herkkä vatsakalvon teltähdyskelle.

Ruunauksen rajoitteista vapaata

Ruunausoperaation vaikutus alkaa näkyä vaihtelevasti: "Kahdesta viikosta puoleen vuoteen ja hevonen on ruuna. Yleensä myöhään, yli viisivuotiaana ruunatut pysyvät orinaisempina pidempään."

Oriiden suorituskykyistä on myyttisiä tarinoita. Testosteroni mahdollistaikin nopeamman palautumisen raskuudesta. Silti ruunat ovat erinomaisia kilpahevosiä siksi, että niiden elämä on tasaisa eivätkä hormoni-toimintaan liittyvät motiivit häiritse suorittamista.

"Ehkä sen myönteisyyden tekisin, että ruunin oriina sen verran vanhaksi, kaksi- ja puolivuotiaaksi, että orinainen ulkomuoto ehtii kehittyä", Luikko tuumaa.

LEENA ALERIN

Comet's Prinz
Hauptprämiersieger 2009

Performance Genes
from Klein Roscharden.

ZUCHT HOF
KLATTE

Edustaja Suomessa:
Oriasema Lakeus
Kirsi Vainioma
p. 0400-48894
www.lakeushorses.com
www.klatte.de

Ison uroseläimen normaalikäytös on ihmiselle hankalaa ja jopa vaarallista

Tusinahevosen pitäminen oriina on turhaa romanttiikkaa, jota asiantuntijat vastustavat. Myös hevosen itsensä takia.

Leena Alerin

Tuire Kaimio.

"Enpä tiedä onko varsinaisesti mikään palvelus hevosselle pitää se orina... Ainakaan, jos kyseessä ei ole jalostusori ja pitopaikka on ihan tavallinen harrastetalli", huomauttaa eläinlääkäri Tuire Kaimio.

Siinä missä ruunat ja tammot voidaan esimerkiksi tarhata yhdessä, ori on useissa paikoissa tuomittu yksinäisyyteen.

"Orilla on aika monia käytäntymistartteja joita se ei pysty tyydyttämään. Enkä tarkoita pelkästään tammojen astumista, vaan myös sitä, että orilla on sisäsyntyinen tarve "pitää lauma kokonaisuena". Kun tallilla vaihtuu hevosiä, tammoja tuodaan ja viedään tallin käytävillä, siitä saattaa aiheutua orille aikamoista turhautumista. Tällainen turhautuminen voi näkyä monin eri tavoin: mahahaavana, poissaolevana käytöksenä, viihaisuutena. Toki oreissa on paljon hevospaikoitaisia eroja."

Toisaalta Kaimion mielestä, jos tallilla on vain oriita ja ruunia, urheilu- ja harrasteoriin pitäminen voi onnistua. "Mutta silti voi aina tulla tilanne, että ori näkee jossakin kaukana tammam ja pyrkii sen luokse tai jottain vastaavaa. Ja kun hevonen on niin paljon isompi kuin ihminen, siitä voi syntyä varsinkin lasten tai aloittelevien harrastajien kanssa epätoivottuja tilanteita."

Oriin tarve käyttää hampaitaan ja mitellä voimiaan on niinkin uroseläimen normaalia käytöstä. Kun se kohdistuu ihmiseen, se muuttuu epätoivottavaksi. "Nisäkäsuorilla on tarve mitellä voimiaan keskenään siksi, että tällainen toiminta ylläpitää taisteluvälikäyttäytymistä. Tarve on aivotasolla ja vahvistaa tiettyjä hermoratoja."

ty tyydyttämään. Enkä tarkoita pelkästään tammojen astumista, vaan myös sitä, että orilla on sisäsyntyinen tarve "pitää lauma kokonaisuena". Kun tallilla vaihtuu hevosiä, tammoja tuodaan ja viedään tallin käytävillä, siitä saattaa aiheutua orille aikamoista turhautumista. Tällainen turhautuminen voi näkyä monin eri tavoin: mahahaavana, poissaolevana käytöksenä, viihaisuutena. Toki oreissa on paljon hevospaikoitaisia eroja."

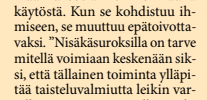
Toisaalta Kaimion mielestä, jos tallilla on vain oriita ja ruunia, urheilu- ja harrasteoriin pitäminen voi onnistua. "Mutta silti voi aina tulla tilanne, että ori näkee jossakin kaukana tammam ja pyrkii sen luokse tai jottain vastaavaa. Ja kun hevonen on niin paljon isompi kuin ihminen, siitä voi syntyä varsinkin lasten tai aloittelevien harrastajien kanssa epätoivottuja tilanteita."

Oriin tarve käyttää hampaitaan ja mitellä voimiaan on niinkin uroseläimen normaalia käytöstä. Kun se kohdistuu ihmiseen, se muuttuu epätoivottavaksi. "Nisäkäsuorilla on tarve mitellä voimiaan keskenään siksi, että tällainen toiminta ylläpitää taisteluvälikäyttäytymistä. Tarve on aivotasolla ja vahvistaa tiettyjä hermoratoja."

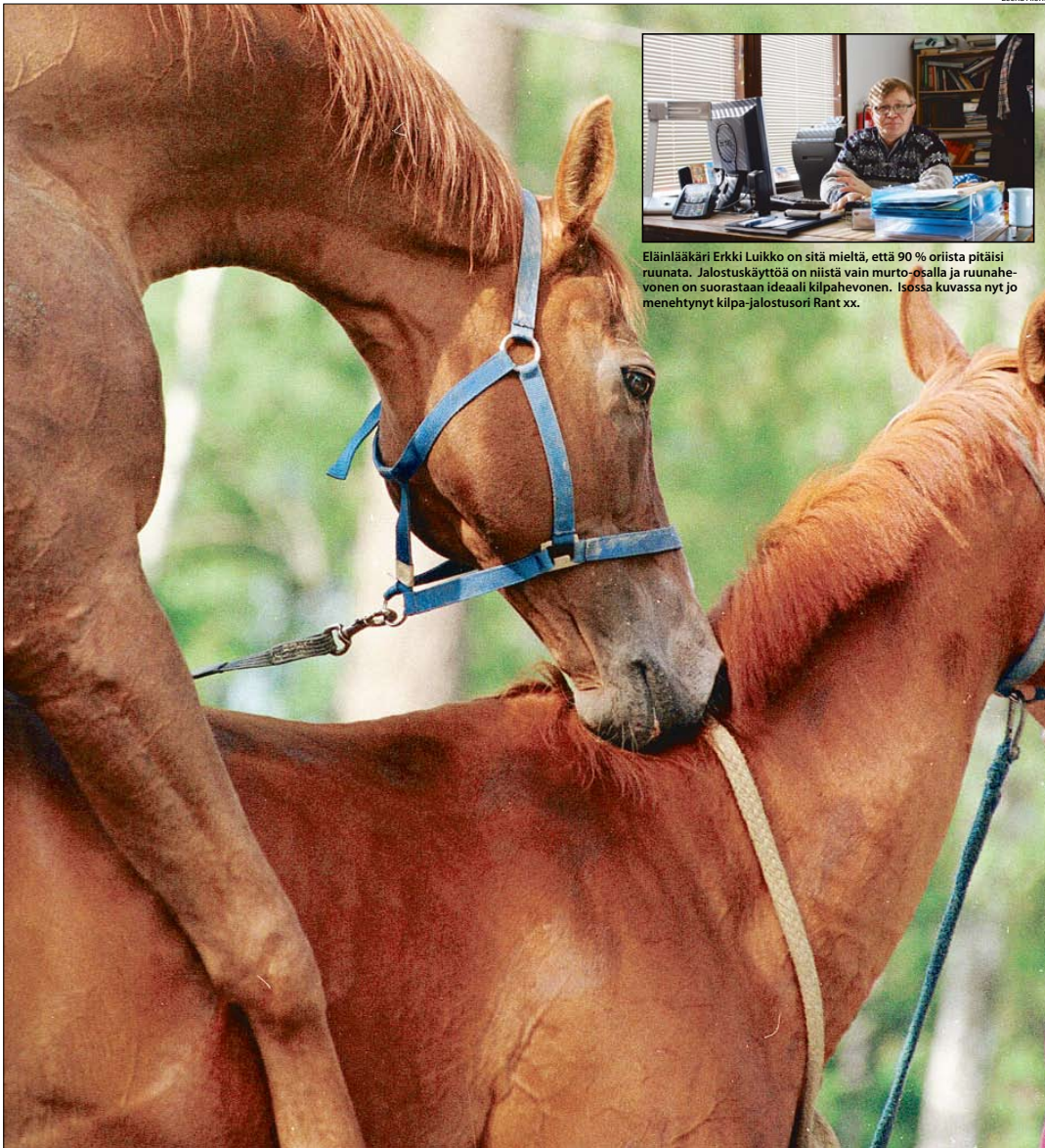
Orin puremisinnokkuus on usein intensiivisimmillään kaksi-kolmivuotiaana ja laantuu ajan mittaan ainakin jonkin verran. Tapa voi myös jäädä ikävästi päälle, jos asiasta on ehtinyt syntyä ihmisen ja hevosen välinen "pel", jossa ihminen lapsii ja räpsii ja hevonen yrittää ehtiä purra.

"Sisäsyntyisissä käyttäytymismalleissa on kehityksikkuuna sille, milloin tietty käytös puhkeaa näkyviin. Tällöin sitä käytöstä myös harjoitellaan intensiivisesti. Synnyntämyksen käyttäytymiseen on myös helppoin vaikuttaa kunkin käytöksen vasta puuttessa eli sen kehityksikkuuden aikana. Se ei koske vain nukunohitilua vaan monia muitakin käyttäytymismalleja ja liikkumistapaa."

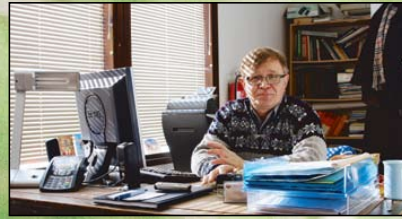
Leena Alerin

Jukka Kallunki.

Leena Alerini

Eläinlääkäri Erkki Luikko on sitä mieltä, että 90 % oriista pitäisi ruunata. Jalostuskäyttöä on niistä vain murto-osalla ja ruunahevonen on suorastaan ideaali kilpahevonen. Isossa kuvassa nyt jo menehtynyt kilpa-jalostusori Rant xx.

Pietturit ja kirkko-ruunat

Kivesten tarkoitus on tuottaa uroshormoni testosteronia ja säilyttää siittiöitä asteen verran ruuminlämpöä viileämmässä lämpötilassa.

Pietturi on piilokivessä ori, jonka kives tai kivekset eivät ole laskeutuneet kivespussiin. Pietturit tunnetaan tavallista aggressiivisempina ja vaikealuontoisempina hevoina.

Mihin perustuu pietturin hankala luonne?

Yksi teoria on, että liian lämmen säilytyslämpötila saa aikaan hormonaalisia heittelemisiä, mikä näkyy eläimen käytöksessä.

Luikko puolestaan arvelee syyksi, että kivekset seilatesaan väärässä paikassa vatsaontelon ja nivusalueen ahtaissa kanavissa jäävät helposti kivilaisiin puristuksiin, ja aiheuttavat hevoselle äkillisiä kiputiloja.

Kaikki pois

Ruunaus jää epätodelliseksi, jos kaikkia ei poisteta.

Entisaikana eläinlääkärit saattoivat ruunata ilkeän isännän oriin niin, että pienet lisäkivekset jätettiin paikalleen. Tehtiin niin sanottu "kirkkoruuna, jonka lauluääni kuului kauas".

Tällaisia vaillinaisia ruunauksia on tietävästi takavuosina tehty myös esiintyneille sirkushevosille, jolloin niille on jäänyt hieman orihetoselle tyypillistä korskautta.

Yllätyksiä on tapahtunut myös toisin päin, aikana, jolloin esimerkiksi USA:sta ei saanut Eurooppaan tuoda ruunia lainkaan.

Saksassa tunnettiin takavuosina hyvä ja hyväsuokainen Amerikantuonti-kilparavuri, jolla ruvettiin kisauran päätteeksi sitten astuttamaan tammoja.

Asiasta ei meinannut tulla mitään, eikä orikaan ollut järin innostunut touhusta. Tutkimuksissa selvisi sitten, että "ori" oli-kin ruuna, jolle oli ommeltu silikonista tekokivekset. LA

Oriinpitäjä Jukka Kallunki on suomalaisen ratsumaailman kokeneimpia oriinkäsittelijöitä.

Jukka, milloin kannattaa ruunata ori?

"Aina!", Kallunki vastaa pienien naurahduksen säestämänä. "Vähemmällä päästäisiin puoli ja toisin kun ruunnattaisiin ihmisille hyviä kisahevosiä."

Kallunki tilaisi ruunausajan jokikiselle tavalliselle talleajalle ja aika monelle vähän paremmallekin.

"Ei kannata missään tapauksessa oriina pitää, jos ei varsa nyt sitten ihan huippuvanhemmista satu olemaan."

"Parhaat ruunausajat ovat myöhään syksyllä laiturien jälkeen kaksi- ja puolivuotiaana ja viimeistään nyt, huhtikuun aikana, jos hevonen on päässyt oriina tänne asti."

"Nyt tulevat ne viimeiset 'tuhmat kolmivuotiaat'."

Ponit ja poniristeytykset kehittyvät tässä suhteessa Kallungin havaintojen mukaan tosin hevosvarsoja nopeammin.

Pahimpia ovat aina yksin kasvaneet. Pihattoporoikoissa kasvaneet ovat sävyisempiä.

Ongelma on alkanut siten, että varsa rupeaa näykkimään ja hyppimään takajaloillaan esimerkiksi tarhaan viedessä ja sieltä tuodessa: "Tämä tapahtuu viimeistään just nyt."

"Hankaluuksia on, että tällainen yksittäinen orivarsa voi olla vaarallinen siellä kotona. Se ei ehkä pysy käsissä, kun hormonit jylläävät."

Kallunki toteaa, ettei harraste- eikä kisahevosta kannata pitää oriina. Se on yksinkertaisesti liian hankalaa.

Tavassalossa on tänä vuonna ruunattu jo kymmenen kaksivuotiaasta.

"Omia ja vieraita. Me nähdään se niin, että mitä järkeä tällaista tavallisen hyvää on edes lähteä viemään oritesteihin. Ja saako ne lupaa vai eikö ne saa ja lallalla... ja kellään ei ole kivaa, ei hevosella eikä hevosenomistajalla. Eihän se oriin pitäminen ole millään lailla kätevä eikä kivaa varsinkaan sen oriin itsensä kannalta: eiväthän ratsuoriit pääse oikeastaan edes laiturille sitten aikuisina enää."

Oriinainen käytös lakkaa vaihtelevasti.

"Riippuu yksilöstä. Mitä nuorempana se ruunaus tehdään, sitä nopeammin käytös laantuu. Mutta noin toista kuukautta siinä yleensä joka tapauksessa menee. Ihan heti ei huomaa oikeastaan mitään, paitsi sen, että ne ovat muutaman päivän vähän kipeitä. Jos ori on ehtinyt jo vanhaksi, ja pahat tavat ovat opittuja, kestää niiden häviämisen kauemmin, mutta aina se pahatapaisuus lievenee."

Tavassaloon tuodaan ylikierroksille yltyneitä oripokia myös tapakouluun: "Ovat käyneet tuhmakei kotona, jonka takia ne tuodaan tänne muiden poikien koulutettaviksi. Ne laantuvat aika aikaa."

Kallunki näkee nuoren oriin fyysisyyden luontaisena käyt-

täytymismallina, johon on pahasta mennä ihmisen puuttumaan: "Niiden pitää saada mennä vähän polvillaan ja niin, että pienet leikin jäljet näkyvät. Kyllä se on parempi kaikille, että se leikkikaveri ei ole ihminen. Hevoslaumassa ne liikkuvatkin enemmän."

Onko oriinpitämisessä sitten jotakin "hienoa"?

"Mjoo, ilmeisesti on. Aina on niitä, joiden tarvitsee päästä sanomaan, että 'kyllä minä osaan ja pystyn'. Mutta heidänkin kohdallaan se on usein ensimmäinen ja viimeinen ori. Se oriinpitämisen ihanuus loppaa siihen, että todetaan homman vaikeus. 70 % tapauksista ei onnistu – aina jokin hankaluus tulee vastaan."

Urpo Nummi.

Ravivalmentaja Urpo Nummi on ravimiesten tapaan totuttanut käsittelemään oriita.

Ravuria ei ole tapana ruunata ellei se ole poikkeuksellisen hankala. Myös ravuriin aikainen opettaminen, kilpatreeni ja ammattimainen tallinmanagementti tekee sen käsittelyn oriina helppomaksi: ravuri on käytännössä täysinopettuna jo radalla silloin, kun ratsuvarsoa aletaan vasta totuttaa satulaan.

Nummi ei kuitenkaan epäori ruunata nuorta ravuria. Kilpahevosen ruunaamisen Nummi harjoittelee tapauskohtaisesti: "Pahapäinen ori pistää usein hanttiin myös työnteossa, sellainen pitää ruunata ajoissa", Nummi tuumaa.

Sen sijaan hän ei ruunaisi vanhaa, hyvää kilpaoritta ilman pätevää syytä.

Pätevä syy on esimerkiksi ravuriin loppuminen ja hevosen siirtyminen uusiin käsiin, harstakäyttöön.

"Jos vanhan hevosen, sellaisen jo 7-8-vuotiaana, ruunaa, se huonee usein kilpahevosena. Muuttuu paljon nuorta hevosta enemmän ja se matkanketo lakkaa siihen. Siltä lähtee luonto pois. Vanhan, ja hyvän, vaikkakin vähän ilkeänkin kilpaoriin kanssa vain täytyy koettaa jotenkin pärjätä."

Kari Nevala, kilparatsastaja: "Ei orilla kannata pitää oriina jollei sillä ole jalostusarvoa. Kaikki muu on ihan turhaa. Ainahan se hankaloittaa elämää, että ori on ori."

Nevala myöntää, että oriissa

Kari Nevala.

on eroja: "On niitä, jotka toimivat tosi hyvin. Mutta silti niidenkin kanssa joutuu olemaan aina vähän varuillaan."

Elämää hankaloittavina tilanteina Nevala näkee kisamatkat, kuljettamisensa ja yöpymisensä. "Vierassa paikassa majoittuminen on orille usein hankalampaa. Ja jos on vähänkin rajumpi peli, pysykö se ilman sähköpaimenta edes jabakarsinassa?"

Entä myytti oriista tavallista pystyvampina kilpahevosina?

"Hmmm. Ei se pidä paikkaansa. Tällainen käsitys syntyy todennäköisesti siitä, että hyvät siitosoriit ovat myös hyviä kilpahevosia, ne on jätetty oriiksi nimenomaan sen laatusa takia, mikä näkyy myös kilparadoilla. Eli ne eivät ole hyviä kilpahevosia sen tähden, että ne ovat oriita, vaan jätetty oriiksi siksi, että ne ovat hyviä kilpahevosia."

LEENA ALERINI

Kolmi- vuotiaiden ratsastus- kokeesta valitus RPVK:lle

Del-Cassion osajäsen Kari Nevala kertoi toimittaneensa valituksen viime viikolla pidettyjen oripäivien ratsastuskokeesta Suomen Hippoksen ratsu- ja ponivaliokunnalle. RPVK kokoontuu huomenna, torstaina.

"Valituksen on allekirjoittanut meidän lisäksi moni muukin samassa tilanteessa ollut", Nevala kertoo.

Valitus tehdään siitä, että oripäivien osanottajille on annettu virheellistä tietoa kolmi- ja nelivuotiaiden ratsastuskokeen tosiasiallisesta tarkoituksesta. Nevala ja kollegat olivat oripäivien aikana siinä käsityksessä, että ratsastuskokeeseen kutsutut ovat jo saaneet astutusluvan.

Ori-lautakunta vetosi siihen, että käsiohjelmaan oli viime hetkellä lisätty toisenlaisen tieto. Tämä ei ole Nevalalle riittävästi informatiivista: "Käsiohjelma on tarkoitettu yleisölle. Kyllä tällainen tieto pitää välittää orinomistajille jollakin muulla, selvemmällä ja tehokkaammalla tavalla."

LEENA ALERINI